

A Pécsi Ítéltábla a Baracska dr. Krajcár Mária ügyvéd (címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Ujvárosi Erika kamarai jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2019. március 21. napján kelt 37.P.20.675/2018/16. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 71.200 (hetvenegyezer-kettőszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2007. október 12. napján kötöttek CHF alapú kölcsönszerződést. Az ... számú szerződéssel az alperes személygépkocsi vételárának finanszírozásához a fogyasztó felperes részére 1.280.000 forint összegű, változó kamatozású, 120 hónap futamidejű kölcsönt nyújtott, melynek havi törlesztőrésze 17.749 forint, a teljes hiteldíjmutató 12,563%, az éves induló ügyleti kamat 11,16% (849.880 forint) volt azzal, hogy az általános szerződési feltételekben szabályozott törlesztőrészlet-változás a CHF LIBOR és CHF árfolyam szerződésben meghatározott időpontban és mértékben történő változásának függvénye. Az egyedi kölcsönszerződés rögzítette, hogy az kizárólag az ... számú általános szerződési feltételekkel együtt érvényes, melynek átvételét és megértését a felperes a szerződés aláírásával igazolta.

Az alperes finanszírozó nevében a 2006. július 31. napján adott írásbeli meghatalmazás alapján tanú, a gépjárműkereskedő **SZ A Kft.** alkalmazottja írta alá a kölcsönszerződést.

A szerződéskötésre a felperes 2007. október 10. napján kelt kölcsönkérelme alapján került sor. A kölcsönkérelem aláírásának napján az alperes az árfolyamváltozás kockázatára (a törlesztőrészek jelentős változásának lehetőségére) történő figyelmeztetéssel ellátott tájékoztató gépjármű finanszírozási ajánlatot állított ki, míg a felperes külön okiratban nyilatkozott arról, hogy megismerte a gépjárművásárlás finanszírozására vonatkozó valamennyi feltételt, az alperes finanszírozási kérelem aláírásakor érvényben lévő ajánlatában meghatározott teljes éves hiteldíjmutató százalékos mértékét, továbbá a kölcsönszerződés tervezetét.

Az általános szerződési feltételek 7. pontja tartalmazta, hogy az egyedi kölcsönszerződésben írtak szerint a szerződés törlesztőrészei vagy fixek, vagy változóak; változó törlesztőrészek esetén a törlesztőrészek az egyedi kölcsönszerződésben meghatározott tényezők változása alapján vagy forint, vagy deviza alapon változnak az általános szerződési feltételekben foglaltak szerint. Törlesztőrészlet-különbözetén deviza alapú kölcsön esetén a szerződés szerint számított kamatkülönbözetet és az árfolyamkonverziót is tartalmazó árfolyamkülönbözetet kell érteni. A 7.A) pont rendelkezett a deviza alapú kölcsön törlesztőrészlet-változásáról, miszerint az a devizakamat és a devizaárfolyam szerződésben meghatározott időpontokban (mérési időpontok) és mértékben történő változásának függvénye. Rögzítette, hogy a törlesztőrészlet-változás mérése havonta, a havi törlesztőrészek szerződés szerinti esedékességekor (mérési időpont) történik, a törlesztőrészlet változását a finanszírozó az ott meghatározott képlet alapján (I. képlet) úgy számítja, hogy a törlesztőrészlet-változás összege a mérési időpontban esedékes havi törlesztőrészletre eső kamat- és árfolyamkülönbözet összegével azonos. A törlesztőrészlet-változás elszámolása naptári negyedévenként történik.

Az általános szerződési feltételek 8. pontja alapján (az ott részletezett kivételekkel) az első törlesztőrészlet esedékessége az egyedi részben meghatározott várható átadás-átvételtől számított 20. nap.

A felek között a felülvizsgált elszámolás megtörtént. A felperes a teljes kölcsöntartozást megfizette, a szerződés 2017. augusztusban megszűnt. Tanú meghatalmazott szerződési nyilatkozatát és eljárását az alperes a 2017. április 6. napján kelt írásbeli nyilatkozatával jóváhagyta.

A felperes módosított keresetében (37.P.21.332/2016/4. szám, 37.P.20.675/2018/13. szám) a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását, jogkövetkezményként elsődlegesen a szerződés ítélethozatalig történő hatályossá nyilvánítását, másodlagosan érvényessé nyilvánítását, az elszámolás körében az alperes 1.056.091 forint visszafizetésére kötelezését kérte. Előadta, hogy az általános szerződési feltételeket egyedileg nem tárgyalták meg, azokat a szerződéskötéskor nem kapta meg, így nem váltak a szerződés részévé. Az érvénytelenség okaként arra hivatkozott, hogy az árfolyamkockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást, ezért a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében az egész szerződés érvénytelen, az árfolyamkockázat viselésére nem köteles. Álláspontja szerint a képviseleti jog sérelme, az alakiság megsértése miatt is érvénytelen a szerződés, illetve érvénytelen azért is, mert a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213.§ (1) bekezdés a) és e) pontjába, illetve 47.§-ába, valamint a 78.§ (1) bekezdésébe ütközik.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a felperest marasztalta az elsőfokú eljárás költségeiben. A Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 205/A.§ (1) bekezdése és 205/B.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az általános szerződési feltételek egyedi megtárgyalás hiányában is (ami általános szerződési feltételek esetében fogalmilag kizárt) a kölcsönszerződés részévé váltak, mivel a felperes aláírásával elismerte, hogy azokat átvette, megértette. Az 1959. évi Ptk. 209.§ (4) bekezdése alapján, a Hpt. 203.§ (6) és (7) bekezdésére, a Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozatának 3. pontjára és 2/2014. Polgári jogegységi határozatának 1. pontjára, az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítéletében írtakra is figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy az alperes világos és érthető tájékoztatást adott az árfolyamkockázatról a felperes részére; ezzel ellentétes szóbeli tájékoztatás elhangzását a felperes

nem bizonyította, így az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelensége nem vizsgálható.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés tárgya a Hpt. 213.§ (1) bekezdés a) pontjának megfelelően egyértelműen meghatározott, az a szerződéskötés időpontjában rögzült a 6/2013. Polgári jogegységi határozat III.1. pontjában, az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 1. pontjában részletezettek szerint. Az egyedi kölcsönszerződés és az általános szerződési feltételek rendelkezései együtt a Hpt. 213.§ (1) bekezdés e) pontját kielégítő módon tartalmazzák a törlesztőrészletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat, figyelemmel az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 2. pontjára is. A kölcsönszerződés az előírt alaki követelményeknek megfelel, az alperes nevében a szerződést tanú ügyleti képviselőként aláírta, így az 1959. évi Ptk. 217.§-a, 222.§-a, 223.§ (1) bekezdése alapján, meghatalmazott útján a szerződés írásban érvényesen létrejött. A Hpt. felperes által hivatkozott 47.§ (1) bekezdése a pénzügyi vállalkozás alperesre nem alkalmazandó, egyébiránt a szerződést az 1959. évi Ptk. 221.§ (1) bekezdése alapján jóvá is hagyta az alperes. Rámutatott továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a Hpt. 78.§ (1) bekezdése a pénzügyi intézmény kockázatvállalásának korlátozására vonatkozó előírást tartalmaz, ami a pénzügyi intézmény prudens működésének biztosítását szolgálja, így vizsgálata a felügyeleti szerv feladata, az a szerződés polgári jogi érvényességét az 1959. évi Ptk. 200.§ (2) bekezdése alkalmazhatóságának hiányában nem érinti. A kereset jogalapjának hiánya okán igazságügyi könyvszakértő kirendelését szükségtelennek találta az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást, másodlagosan a tényállás további felderítése érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, mivel a felperes általános szerződési feltételek megnevezésű okiratot nem kapott. Az autókereskedés munkatársa nem adott tájékoztatást részére arról, hogy milyen jogviszony alapján képviseli az alperest, arról sem, hogy a CHF/HUF aránya milyen hatást gyakorolhat a kölcsönre, a fizetési ütemezésről mellékletet és finanszírozási ajánlatot sem kapott, ilyen okiratot nem írt alá.

Állította, hogy az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési rendelkezésről nem tájékoztatták megfelelőképpen, az elsőfokú bíróság e körben figyelmen kívül hagyta az Európai Unió Bírósága C-51/17. és C-118/17. számú ítéleteit. E feltétel tisztességtelenségének okán az egész kölcsönszerződés érvénytelen a Hpt. 203.§ (1) bekezdése, (6) és (7) bekezdése, az 1959. évi Ptk. 209.§ (1) bekezdése és 209/A.§ (2) bekezdése alapján. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kizárólag a felvett forintösszeg és annak jegybanki alapkamattal megegyező kamata megfizetésére köteles, ezért 890.316 forint visszafizetésére kérte kötelezni az alperest. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 235.§ (1) bekezdésében írt új körülményként hivatkozott a Kúria Konzultációs Testületének 2019. április 10. napján elfogadott állásfoglalására, mely szerint nem minősül megfelelő tájékoztatásnak, ha az árfolyamkockázat viselése csak kikövetkeztethető a szerződés egyes rendelkezéseiből; figyelemmel kell lenni arra is, ha a szerződés az átlagos fogyasztó számára félreérthető, bonyolult megfogalmazású; a tájékoztatásból ki kell tűnnie, hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, az a hitel futamideje alatt is bekövetkezhetsz, nem elhanyagolható mértékű kockázatot jelent, és nem elhanyagolható mértékben növelheti a törlesztőrészleteket. Az Európai Unió Bíróságának C-26/16., C-186/16., C-51/17. és C-118/17. számú döntései alapján kiemelte, hogy az átláthatóság követelményét a fogyasztó érdekében kell értelmezni; a szolgáltatót nem csupán a tájékoztatás megléte, hanem annak világos és érthető tartalma vonatkozásában is bizonyítási kötelezettség terheli; be kell mutatnia a kockázattal kapcsolatos összes gazdasági mechanizmus konkrét működését, ennek legkésőbb a

szerződéskötéskor meg kell történnie. Változatlanul hivatkozott arra is, hogy a kölcsönszerződés jogszabályba ütközés miatt érvénytelen, mert a Hpt. 47.§-ába, 203.§ (1), (6) és (7) bekezdésébe, 78.§ (1) bekezdésébe, valamint a 213.§ (1) bekezdés a) és e) pontjába ütközik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság a törlesztőrészletek esedékességének meghatározottsága körében a rendelkezésre álló iratok alapján kizárólag azzal egészíti ki, hogy a felek az egyedi kölcsönszerződésben a gépjármű várható átadási időpontját 2007. október 17. napjában határozták meg.

A felperes személyes előadása alapján kiegészíti továbbá a tényállást azzal, hogy a felperes a kölcsönszerződést annak ismeretében írta alá, miszerint a forint/deviza árfolyamának változása folytán a törlesztőrészlet és a tartozás összege akár jelentősen megemelkedhet.

A tényállás fentiek szerinti kiegészítésétől függetlenül az elsőfokú bíróság helyes jogszabályok alkalmazásával érdemben helytálló jogi következtetésekre jutott, a keresetet elutasító érdemi döntésével az indokolás alábbiak szerint történő kiegészítése mellett a másodfokú bíróság is egyetértett.

Rögzíti mindenekelőtt a másodfokú bíróság, hogy az általános szerződési feltételek kétséget kizáróan a kölcsönszerződés részévé váltak. A felperes által aláírt egyedinek nevezett kölcsönszerződés több rendelkezése is utal rá, hogy a kölcsönszerződés általános szerződési feltételek alkalmazásával jön létre, e feltételeknek az egyedi résztől való elválaszthatatlanságát vastagított szedéssel hangsúlyozza. A felperes az aláírásával igazolt ténnyel szemben állította, de nem bizonyította, hogy az alperes nem tette lehetővé számára az általános szerződési feltételek tartalmának megismerését. A felperes utóbbi hivatkozásával ellentétben áll az ügyletkötésben részt vett ... tanúvallomása is (37.P.20.675/2018/8. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. és 8. oldal), aki szerint az általános szerződési feltételek megismerésének akadálya nem volt, azokat az autókereskedésben mindenki számára hozzáférhető módon helyezték el. Az általános szerződési feltételek az elsőfokú bíróság által is ismertetetteknek megfelelően az 1959. évi Ptk.205/B.§ (1) bekezdésében meghatározott két feltétel teljesülése esetén válnak a szerződés részévé: egyrészt az szükséges, hogy azok tartalmát a másik fél megismerhesse, másrészt, hogy a másik fél azokat elfogadja. A perbeli esetben ezek a követelmények teljesültek, így az átadás időpontjának (ha az a szerződéskötést követően történt is) nem volt meghatározó jelentősége.

Az Európai Unió Bíróságának C-186/16. számú, C-51/17. számú ítéletei, illetőleg a Kúria 2/2014. Polgári jogegységi határozata szerint a fogyasztónak világos tájékoztatást kell kapnia arról, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés aláírásával olyan kockázatot vállal, amely gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat, amennyiben az a pénznem, amelyben a jövedelmét kapja, leértékelődik. A fogyasztónak nem csak az árfolyamváltozás lehetőségét kell felismernie, hanem képesnek kell lennie az árfolyamváltozás gazdasági kihatásának értékelésére is.

Az információhiányból fakadóan kiszolgáltatott helyzetben lévő fogyasztó érdekében a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv alapján létrehozott védelmi rendszerben fogyasztó alatt az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztót kell érteni (C-26/13. számú ítélet 74. pont).

Ez az általános zsinórmérték egyrészt azt jelenti, hogy a védelem nem terjed ki az átlagfogyasztó szintjét el nem érő fogyasztói magatartásból keletkező hátrányok ellensúlyozására, másrészt pedig azt, hogy a szolgáltató a fogyasztóval való kommunikációban a legszükségesebb mértéken túl nem alapozhat olyan szakismeretekre, amelyekkel a gazdasági vagy szakmai tevékenységi körén kívül eső célból szerződő személy nem rendelkezhet. Az így felállított mércéből azonban nem következik, hogy amennyiben a fogyasztó a tényleges ismeretéről ad számot, azt az adott ügyben figyelmen kívül kellene hagyni. A tisztességtelenség vizsgálata ugyanis az 1959. évi Ptk. 209.§ (2) bekezdése szerint általában nem valamely kiragadott feltétel önmagában való elemzését jelenti [ide nem értve a jogszabályban meghatározott kivételeket, így a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet úgynevezett fekete listájának eseteit], hanem a szerződés megkötésére vezető valamennyi körülmény vizsgálatát, ideértve a fogyasztó szerződéssel kielégíteni kívánt sajátos érdekeit és a szerződéshez fűződő elvárásait is.

Az Európai Unió Bírósága több ítéletében (C-126/17., C-186/16., C-51/17.) rögzítette, hogy a tisztességtelen feltételek minősítéséről a tagállami bíróságnak mindig az adott ügyre tekintettel kell határoznia. A 2/2014. Polgári jogegységi határozat szerint pedig az árfolyamkockázat jellemzőinek felismerhetőségét az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó tekintetében kell vizsgálni.

A jelen ügyben a konkrét fogyasztó a felperes, aki személyes meghallgatása során maga mondta el, hogy pénzügyekkel, finanszírozással foglalkozik és bankszakmai tanácsadó végzettsége van, így tisztában volt az árfolyamkockázat fennállásával, tudta, hogy a forint/deviza árfolyamának változása folytán a törlesztőrészlet és a tartozás összege megemelkedhet, csupán arra nem gondolt, hogy olyan mértékű lesz a változás, mint ami ténylegesen bekövetkezett. Elsősorban azt kifogásolta, hogy a tájékoztatás az árfolyamkockázat mértékére nem terjedt ki. Úgy gondolta, hogy ha bizonyos mérték (30-40%) fölé emelkedik az árfolyam, akkor a Magyar Nemzeti Bank vagy a Magyar Állam beavatkozik. Tisztában volt vele, hogy amennyiben emelkedik az árfolyam, akkor többletfizetési kötelezettsége keletkezik, de abban bízott, hogy ha ilyen mértékben változik az árfolyam, akkor lesz valamiféle állami kompenzáció, illetve beavatkozás. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a kereskedésben senkitől nem kapott olyan információt, miszerint ha bizonyos mérték fölé emelkedik az árfolyam, akkor az állam beavatkozik, és az nem őt fogja terhelni; ezt a következtetést sajtóinformációkból szűrte le.

A felperes előadása alapján a másodfokú bíróság a Kúria Konzultációs Testületének 2019. április 10. napján elfogadott [egyebekben ténynek nem minősülő] állásfoglalásában kikristályosodott, a kikövetkeztethető módon történő információátadást elégtelennek minősítő bírói gyakorlat alapján sem juthatott okszerűen olyan következtetésre, hogy a felperes nem volt tudatában a kölcsönszerződés megkötésével vállalt kockázatnak, nem volt ismerete arról, hogy a forint leértékelődése miként hat ki a törlesztőrészletekre, annak milyen gazdasági következményei vannak, illetve nem számított arra, hogy az árfolyammozgás akár az általa megjelölt 30-40%-os mértéket is meghaladhatja. Kétségtelen, hogy a felperes abban a téves feltevésben volt, hogy ebben az esetben a Magyar Állam beavatkozik, a téves feltevésre azonban nem az alperes, illetőleg annak képviselője adott okot. Mivel a felperes képes volt annak felismerésére, hogy az alperes által kínált konstrukcióban a kölcsön felvétele árfolyamkockázattal jár, ami az árfolyamváltozás függvényében őt fogja terhelni, nem volt ügydöntő jelentősége az alperes által alkalmazott bonyolultabb megfogalmazásnak, és annak sem, hogy a felperes az ajánlatot átvette-e (amire egyebekben a felperes és tanú tanú ellentétes tartalmú tényállításokat tettek.) A felperes a tényleges kockázatok ismeretében kötötte meg a kölcsönszerződést, ezért az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó

szerződési feltételek nem világos és nem érthető volta miatti tisztességtelenségét és ez okból a kölcsönszerződés érvénytelenségét nem lehetett megállapítani.

Minden tekintetben egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság következtetéseivel a Hpt. 213.§ (1) bekezdés a) és e) pontjára alapított érvénytelenségi okok kapcsán. A Kúria az 1/2016. Polgári jogegységi határozatában kifejtette, hogy a deviza alapú szerződés esetén a kölcsön összege meghatározható forintban is, amennyiben az így meghatározott kölcsönösszeg devizában (kirovó pénznemben) kifejezett összege kiszámítható az átszámítás szerződésben rögzített időpontjában, ennek hiányában a folyósításkor irányadó árfolyam figyelembevételével. A jogegységi határozat szerint a törlesztőrészek összege is meghatározottnak tekintendő, ha a szerződés és mellékletei rögzítik azokat az adatokat és számítási módot, amelyek alapján a törlesztő részek összege kiszámítható. A jelen esetben a szerződés részét képező általános szerződési feltételek 7/A. pontja tartalmazza ezeket az adatokat.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban volt C-118/17. számú határozatból nem következik az, hogy az 1/2016. Polgári jogegységi határozatot a nemzeti bíróságoknak ne kellene alkalmazniuk, így az abban foglaltak változatlanul irányadók. E döntéssel és az Európai Unió Bírósága C-126/17. számú határozatával kapcsolatosan a Kúria Pfv.VII.20.918/2018/8. számú határozatában kifejtette, hogy a hivatkozott uniós döntések a szerződéses rendelkezések tisztességtelenségével és azok vizsgálatának terjedelmével kapcsolatosan tartalmazznak rendelkezéseket. Ez a kérdés azonban egyébként sem volt a fellebbezés tárgya, mert a felperes nem a kérdéses szerződéses rendelkezés (a szerződés tárgyának, illetve a törlesztőrészlet összegének meghatározottsága) tisztességtelenségét, hanem annak az Hpt. 213.§ (1) bekezdés a) és e) pontján alapuló semmisségét állította, emellett a fentiekben kifejtettekre tekintettel a tisztességtelenség hivatalból történő észlelésének szükségessége nem merült fel.

A felperes fellebbezésében a Hpt. 47.§-ára nem az írásbeliség, hanem a jogszabályba ütközés kapcsán hivatkozott. E vonatkozásban is [a Hpt. 78.§ (1) bekezdéséhez hasonlóan] irányadó az EBD2016.P.2. számú döntésben kifejtett, az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett következetes bírói gyakorlat, mely szerint a más jogági szabályokat sértő szerződés akkor érvénytelen, ha az adott jogághoz tartozó norma kifejezetten rögzíti az érvénytelenség jogkövetkezményét, vagy egyébként egyértelművé teszi, hogy megsértése folytán a megállapodás joghatás kiváltására nem alkalmas. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel utal rá a másodfokú bíróság, hogy a felperesnek nem kellett tájékoztatást kapnia arról, hogy tanú milyen jogviszony alapján képviseli az alperest, különösen, mivel sem egyidejűleg, sem utólagosan nem merült fel kétség abban a kérdésben, hogy az általa tett jognyilatkozat a kívánt joghatás kiváltására alkalmas.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a perben releváns kérdéseket érintően megfelelően tisztázta, további bizonyítás indokoltsága nem merült fel, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a másodfokú bíróság indokot nem látott.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság helyes ítéletét az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes sikertelenül fellebbezett, ezért az 1952. évi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján, a 4/A.§ (1) bekezdése szerint általános forgalmi adóval növelten 25.000 forintban határozta meg a 890.316 forint fellebbezési pertárgyértékre

figyelemmel. Pervesztességére tekintettel a felperes köteles megfizetni továbbá az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 71.200 forint illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a személyes költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján.

Pécs, 2019. október 8.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró